

Arda Süzen

- şiirler -

Yayın Tarihi:

28.03.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ah Őu Garip İnsan

İnsanlar, Őu garip insanlar.
Bazen korkar, bazen ŐaŐırır,
Sever, üzülr insan.
Ama hepsi aynı Şey, akılda.
Üzüldüğü için ŐaŐırır,
ŐaŐırdığı için sever,
Sevdiği için üzülr, sonra,
Yine üzülr, üzülr.
Anlamaz neyden korktuğunu,
Aslında korktuğu için üzülr.
Sanar ki o insani sevgi için,
Kendi kendine sınırlarını koyup,
O sınırlar içinde üzülr, insan.

İnsanlar, Őu garip insanlar,
Tanrı'yı bile anlayamadılar.
Ne yapmak istediğini, ne için,
Ama aslında akıllarını kullanmadılar.
Çünkü kendilerini duvarların arasına,
Kapattılar ve dışına adım atmadılar.
Pencereden dışarı bile bakmadılar,
Ondan da korktular.
O keskin zihinlerini,
Aciz bedenleriyle aynı kefeye koydular,
Sonra yine üzüldü, zeki olmadığına,
Sandı ki Tanrı beni aptal yarattı.
Tanrı için de üzüldü insan, üstün gördü kendini.

İnsanlar, Őu garip insanlar
Birbirlerini bile anlamaya çalışmadılar.
Sanki her gün aynı havayı solumaz,
Yere basmaz gibi.
Birbirleriyle çatışmaya başladılar,
Çünkü birbirlerinden korktular.
Adem'den korktular.
Korktukça ayrıldılar,
Ayrıldıkça üzüldüler.
Yine birbirlerini suçladılar,
Tanrı'yı suçladılar.
Sandı ki hata diğerinde onda bunda,
Asıl kendisi için üzülmeliydi insan.

En acısı ise,
Sevdiği için üzüldüğünü sandı insan.
Ve korktu,
Bu sefer üzüldüğü için,
Korktu insan.
İşte o zaman yeşerdi sevgiyle beraber,
Acının, azabın çiçeği insanların ruhunda.
Sarmaşık gibi sardı, yer bırakmadı.
Ama insan,
En çok insan olduğuna üzüldü.

Ah insanlar, Őu garip insanlar,
Bilsem onları koyar mıydım Dünya'ya.

Arda Szen

Baharın Ortası

Belki önemsiz aylardansın.
Yılların içinde kaybolmuş ataşsın.
Sen geldiğin an anladım,
Sert kıştan sonraki baharsın.

Güldün güldüm, belki anladın
Ama beni kendinle cezalandırdın
Kafamda mı kurdum bilemem
Tam baharın ortasındayım

Yağmur yağdı, bir nehir taşıtı.
Toprak yerinden oynadı
Tereddüt ettim, anlamadım,
Bahardaki fırtınayı.

Arda Süzen

Bencil İnsanlar

Hüzünlerini yaşarken bile bencil,
İnsanlar da böyle işte, neyine!
Sarılmak istersin, öpmek istersin,
Yeter ki üzülmesin insan.

Ama anlamaz ki, savar başından,
Artık ne anladıysa.
Ulan ben ne yaptım, hala anlamadım.
O da anlamadı ne yaptı, yattım.

Ay dolunaya ermişken düşüncelerle yattım.
Düşüne düşünce baktığım tavan eridi,
Üstüme çöktü kapan gibi kolonlar
Hangi evde hangi odadayım bilmem.

Hadi ben bilemedim sen bildim.
Desem yalan olur bildiğimi bildin.
Bilmediğimi bildin desem,
Onu da bilmediğini bilemezsin.

Ama insan, yine beni dinlemezsin.
Yine hüznünü yaşarken bencil.
Beni görmezsin, kimseyi görmezsin,
Sonra da hata sende dersin.

Ya bendeysel hata? Üstüme çöken
Kolonlar değil, kollarımsa gözümü kapatan?
O zaman ne anlamı kaldı üzülmenin,
Daha hüznüyle mi üzüldüğünü bile bilmezken?

Arda Süzen

Hangi Aydayım?

Günlerden bi gündeyim, hangi gün bilmem.
Evde dura dura zaman algım kaybolmuş, bilmem.
Ama hangi aydayım acaba?
"Yağmur kokusu geldi burnuma."

Kaktım, camdan dışarı bakayım dedim,
İnce bir yağmur yağıyor, dokunmaz.
Açtım camı, hava girdi odaya ve bir koku.
"Toprak kokusu geldi burnuma."

Üstümde tişört altımda şort çıktım dışarı,
Öyle bir fırladım ki kapıyı kapatmadım.
Yolun ortasında baktım yukarı, bulutlara.
Sanki yüzmü okşuyordu ince yağmur.

Rüzgar esti sırtımdan doğru, aman!
Hasta olsam ne olur, olmasam?
Sonra öyle bir soğuk bastı kı beni,
Aman üşüsem ne olur, üşümesem?

Sonra... Yağmur kesildi bir anda.
Kara bulutlar dağıldı,
Güneşin kokusu geldi burnuma.
Eve girdim, oturdum ve tavanla bakıştım.

Düşündüm, düşündüm, düşündüm...
Hangi aydayım ben?
Sonra kırlangıçların sesi kulaklarıma doldu,
Tattım güzel şakımalarını gözlerimle.

Ve emindim artık hangi aydayım,
Bir bahar kokusu geldi burnuma.
Ve ilkbahar aylarından bir ay,
Emindim artık, Nisan'daydım.

Arda Süzen

Karanlık Mahzen

Karanlık bir mahzende
Ölüme terk edildim.
Hem de hiç suçum yokken
En güzel zamanlarımı yaşarken.

Işık yoktu, umut yoktu
Güneş yoktu ısıtacak.
Sadece ben ve ben
Ben ve karanlık.

Karanlık bir mahzende
Ölüme terk edildim.
Zaman geçmez oldu
Zaman dinmez oldu.

Hayal yoktu, ilham yoktu.
Okuyacak kitap yoktu.
Sadece ben ve ben
Ben ve bir kaç fare.

Karanlık bir mahzende
Ölüme terk edildim.
Özgürlük yoktu, hayat
Müzik yoktu, sanat yoktu.

Mutlu bir tablo yoktu.
İnce ince işlenmiş
Mermer bir heykel yoktu
Kimsenin suçu yoktu.

Karanlık bir mahzende
Kendime terk edildim.
Penceresiz zihnime
Kendimi hapsettim.

Arda Süzen

Kelime Bulamadığım Düşünceler

Kelime bulamadığım düşünceler
Sardı aklımı, oturdu
Tıpkı yuva yapan kırlangıç gibi
Bahar ayında gelen yağmur gibi, geçici

Kök salanlar oldu, tutunanlar
Aynı ağacın altında uyuyanlar
Her şeylerini paylaşanlar
Önce köy sonra şehir oldular

Ama hiçbiri konuşmadı
Bir kelime bile, BİR KELİME!
Aynı ülkede yaşayan yabancılar gibi
Yada birbirini anlayan kardeşler..

Savaşlar çıktı, bitmez savaşlar
Kan döküldü, acı çığlıklar duyuldu
Ama benden başka kimse duyamadı
Düşüncelerimin çığlıklarını

Sonra, sonra, sonra
Huzur geldi, sonu geldi
Her şeyin geldiği gibi
Yoruldum, yoruldum

Aklımdaki istilacılara
Artık alışmıştım, her şeye
Ama alışamadım tek bir düşünceye
Her şeyi başlatan, o meret sevgiye

Arda Süzen

Kim Beni Sevsin?

Anneme yarın ölecek diye sarıldım,
Babama annemle gidecek diye.
Arkadaşımı yarın benle konuşmayacak,
Sevgilimi yarın beni aldatacak diye öptüm.

Hocamı zayıf vermesin diye övdüm,
Sınavda kopya çektim, ondan da oldum.
Kendimi alçaklığımdan üstün gördüm,
Ama herkese bu yüzden kızgınım.

Söyle, kim gelsin de sarılsın bana,
Söyle, kim gelsin de övsün?
Ben kimseyi sevemezken,
Kim beni sevsin?

Arda Süzen

Noldu Ki

Bir daha buluşmamak da var
Böylesine ayrılıktan sonra
Birbirimizi unutmak var
Sonunda bu işin, sonunda

Belki korkular belki duygular
Söyleyemedim zamanında
İlla sırılsıklam mı lazım
Öylesine sevmek günah mı

Seni sevemedim yeterine
Olmadı zamanım sevmeye
Seni mi alacağım koynuma
Yokken beni zamanın sevmeye

Belki de hatalar, hayat bu
Ayrılık da var mutluluk da
Belki senin belki benim
Sonuç belli, olacaklar da

Kader bu belki buluşturur
Tanrı hala yaşıyorsa inan
İnan bir daha buluşacağız
Bir yalana inanmasan da

Bitti gitti yıllar geçmeden
Zaman sanki akmamış bana
Her şey değiştirdi oysaki
Senin dışındaki her şeyi

Ölüm gibi bir şey oldu sanki
Kimse anlamadı n'oldu bana
Ben de anlamadım ruhumu
Hala ayakta mıyım bilmeden

Hiç demedim, diyemeyeceğim
Cesaretimden değil, zamandan
Kahrolası dünyanın oyunları
Ne ki benim çektiğim bu acı

Arda Süzen

Sana Bir Şiir Yazdım

Sana bir şiir yazdım
Ellerim titredi, terledim
Kalem düştü elimden
Aldım yerden, devam ettim

Sana bir şiir yazdım
İçimde çözümlenen duygular
Tutmaz baraj akan seli
Sanırım bir ben deli

Sana bir şiir yazdım
Belki de anlamı yoktu
Belki karşılığı yoktu
Belki şiir de yoktu

Sana bir şiir yazdım
Ama yazacağım diye değil
Yaşayamayacağım diye
Göremeyeceğim diye yazdım

Sana bir şiir yazdım
Her şeyin başladığı yerden
Bir elma aldım, getirdim
Kırmızı değil, yeşil bir elma

Sana bir şiir yazdım
Her şeyin bittiği yerden
Bir avuç toprak getirdim
Ama dolgun değil, kuru ve ıssız

Arda Süzen

Tanrı'nın Emri

Ruhtarla dolu kupasından nefret içerken Őeytan,
İzledi insanların birbirlerine aldanmasını.
İncitmelerinden zevk almadı ama
Yapacak bir Şey yoktu salaklıklarına,
Küpesi olmadığını sanıp düşünmeye alışanların.
Tanrının emri sonunda.

Arda Süzen

Üç Ayaklı Tabure

Güneş doğdu bir temmuz sabahı,
Yaktı gözlerimdeki ince kederi.
Sadece baktım öylece, ışığa.
İçimi parçalamasını bekledim, geceden kalan.

Ay battı bir temmuz gecesi,
Bakarken o mahzun yüzüme.
Yarın yine batacak bilirim, aynı yerde,
Dönen sadece Dünya olsa bile.

Karanlık bastı aciz bedenimi,
Kimseler anlamaz, ben anlamaz.
Gözlerim Güneşe ve Ay'a aldanmaz.
Sanki araftayım, yolum batmaz.

Artık yoktu, gökkubbe yarıldı.
İçinden kan ve zalimlik aktı.
Tek bildiğim boynumdaki ilmikli halat,
Ve üstünde durduğum üç ayaklı tabure.

Arda Süzen

Yalnız

Bazen uyanmak istemez insan
Gözlerini açmak, ayağa kalkmak
Dün yaptıklarını tekrarlamak
Yine aynı sabaha uyanmak

Bazen uyumak istemez insan
Gözlerini kapatmak, dalmak
Yarın'dan korktuğu için
Uyanmaktan korktuğu için

Bazen yalnızlığı istemez insan
Ne yarın ne dün, bugün yalnız
Yine de korkar sanki olmamış gibi
Yalnız olduğunu bile bile korkar

Arda Süzen